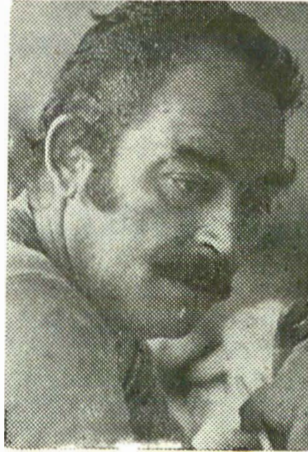

PRIETENII MEI, ACTORII

MIRCEA
ALBULESCU

În piraiele de aur ale rampei, cînd se împletesc spre întinericul sălîi numai fețele damnate ale aurului, cînd viața se desparte de adevărul pămîntului și se deschide vraja — centrul fascinant al lumii din care pornesc, parcă după un somn scurt, spre înîmă noastră vagabonzii triumfulor împraștiate, atinși de ideea morții sau a norocului, sufletul meu se deschide în scăderi de luceafăr, mă dor cărările, înghit aer limpezit pe catarce și cred în toate cuceririle din bătaia pentru piinea visării. Dar nu intrăm în trecătorile speranței decît purtați de actori ca Mircea Albulescu. Căci, ca să ne poarte dincolo de munții uitării sau dincolo de destinul ce ne așteaptă la uși cu capcanele premeditat deschise, Mircea Albulescu s-a cucerit pe sine însuși, din amintirile copilăriei pînă-n viitor, puternic ca un desăvirșit acord al tristeții, stăpîn pe mijloacele de expresie ca îndoiala pe argintul cîntărilor de slavă, curajos subjugat muncii chinuitoare. Actor dezlegînd furtuna ce purifică lemnul ascultării, schimbîndu-l în imn închinat deopotrivă și trăsnetului și curcubeului, Mircea e și un poet ce suie în minunea clipei ca să-și ude buzele în singele decapitării ei și să scormonească dureros în tăcerea spaimeilor. Și pe măsură ce timpul se structurează nepăsător jur împrejurul nostru, luîndu-ne cu asalt gleznele, genunchii, umerii, tinzînd să ni se urce

în creștet și dincolo de ființă. Mircea descoperă semnul indemnului și mătasea înfrigurării din mit :

...Din oglindă
Prospero mă privește mirat
Și mirat îl aud că-mi
vorbește.

Hei, tu, chipul meu de
ocazie,
Trup al meu de-nserat,
Te văd trist, abătut,
Stai în fața mea, eu al
meu plecat...

Hai, Ariel te așteaptă
Cu mantia-nstelată
Să-ți-o prindă, aripă, la
umeri.

În Danton (singele și strigătul mereu tinăr al revoluției franceze, apa dulce hrănind răcoros ghiolotina), în Nil din *Echipa de zgomote*, în Nicolas deus din *Victimele datei* sau în Schmitz din *Biedermann și incendiarii*, Mircea Albulescu este autoritatea blestemului și a înfringerii — în jocul lui nici o mișcare nu doarme, creșterea e un tipăt de patimi, descrește-

rea, o lunecare solemnă, de prinț atîrnat la marginea lumii de funia tuturor războaielor pierdute. El nu învinge și nu cedează, el s-a născut să scrie pe scîndura scenei istoria friicii și tragedia nădejdiei. El știe să sărute tăcerea, să asculte nașterea unei idei sau a unei mișcări irepetabile și presimte cu mâinile un cutremur încă neivrit în măruntaiele de foc ale curburilor groazei. Mîinile lui, mult mai mult decît la alți actori, sînt arse pînă la os de orgoliul zborului, de șovăieli, de dezmiardări întîrziate și de miresme ostile : dor și pierdere, bucurie și dezchilibru. Mircea Albulescu e actorul căruia merită să-i dai în păstrare drumul tău cel mai scump și tot ce ține de robia drumului : smirna, pesmeții, ninsoarea, tămîia, absurdul, briciul, spînzurătoarea, tirfele și preafrumoasa sau preaimbecila dragoste de oameni, oameni care, mereu, la toate fîntinile, te vor trăda și te vor alunga, izbindu-te cu găleata-n gingii. Pe toate, el se pricepe ă le schimbe în simbol al nîndriei, în scînteie a luminii. Și nu se va opri niciodată, indiferent de strigătul ce-l desenează cu inima pe hîrtie :

Opriți-mă !
Nu sînt nici început
Nu sînt nici țel.
Sînt doar drum.
Sînt doar o trecere

continuă.
Curg în planul înclinat
Al destinului meu.
Fără să mă pot opri.

Fănuș NEAGU